

Scénář k audioreportáži: Život Aleny Popperové

Zpracovali: Alexandr Starčenko, Matouš Vobr

- Matouš 1:
  - Po celý život je velmi statečnou a silnou ženou, svůj srdcervoucí příběh předává i dalším generacím. Paní Alena Popperová, rozená Metzlová, se narodila 3. října 1932 v Praze, ale většinu svého života strávila v Českých Budějovicích, kde žije dodnes. Pochází ze smíšené rodiny českobudějovického právníka židovského původu.
- Alex 1:
  - Jak sama vzpomíná, za dob první republiky prožívala krásné dětství, neboť rodiče se jí i její sestře Noře naplno věnovali. Tatínek děvčata často brával na procházky, třeba k fotbalovému hřišti, kde hrávalo jeho mužstvo. Už ve čtyřech letech Alena dokonce tančila na baletní scéně Jihočeského divadla a byla tak nejmladší členkou. To však brzy skončilo. 15. března 1939 nacisté obsadili zbytek Československa. Na životy židovských rodin to mělo zásadní dopad.
- Pamětník:
  - To bylo až do 8 mého roku, kdy přišlo na baletní sál gestapo a řekli: „Co tady dělají ty židovský parchanti, Ven!“ a tím skončilo moje tancování.
- Honza 1:
  - Diskriminace a nenávist se dotkla i těch nejzákladnějších bodů společenského života. I věci, které dnes bereme za samozřejmost, byly Židům zakázány.
- Pamětník
  - Nic jsme nesměli, my nesměli mít kolo, my nesměli mít lyže, my nesměli jsme mít žádný zvířátko, my prostě nesměli jsme mít nic.
- Alex 2:
  - Tatínek se však nechtěl nacistům podvolit a nejenže povinnou žlutou hvězdu na kabátu zakrýval, tak dokonce zakázanou právní pomoc poskytoval dále a zdarma. Zákaz se však vztahoval i na kulturní a sportovní zábavu. Nemohl tak s přáteli hrát fotbal ani fotbalové hřiště navštěvovat.
- Pamětník
  - A on chudák vždycky takhle dírou v suku se na ty svoje kamarády díval, protože dovnitř nesměl, my jsme nesměli nic.
- Matouš 2:
  - V říjnu 1944 byl tatínek zatčen příslušníky gestapa a už tehdy tušil, že se s rodinou vidí naposled. Krátce nato, 21. prosince 1944, tedy 3 dny před Štědrým dnem, byla zatčena dvěma příslušníky gestapa i maminka - Marie Metzlová. Jeden z nich tehdy oběma dívkám pohrozil.
- Pamětník
  - A jestli vás tu obě příští týden najdu, tak jdete obě do plynu. Já nevěděla vůbec, co je nějaký plyn, co mi vůbec nic neříkalo, ale řekl to on, což pro mě bylo něco jako peklo, nebo něco tak strašného, co jsem si ani nedokázala představit, co to je.
- Honza 2:
  - Poté žily sestry odděleně. Nora u příbuzných v Chotěboři a Alena v Praze u strýce z matčiny strany. Zde žila Alena až do vytouženého osvobození Prahy Rudou armádou v relativním klidu a bezpečí. Po válce se maminka vrátila - Alena ji však nepoznala.
- Pamětník

- A stála ve dveřích ženská, ježišmarjá, polednice, šereda, hnus, škaredá a takhle náruč na mě „Alenko“. Já jsem utekla, já jsem se tak vyděsila, já jsem nepoznala svou vlastní mámu, což bylo úplně strašný, já jsem nepoznala mámu.
- Alex 3:
  - Společně se vrátily do Českých Budějovic, avšak musely vyhledat nový domov, neboť jejich byt byl vykraden nacisty stejně, jako většina ostatních židovských domů. Pak už jen očekávali vytoužený návrat tatínka.
- Pamětník
  - Tak jsme šli s maminkou čekat na náměstí a teď začala auta jezdit žejo, jedno, druhé, třetí, páté a maminka se u každého auta ptala, jestli neznají doktora Metzla z Budějovic. Oni řekli: „Ne, ne, ne, ne.“ Až tam jako někde někdo řekl: „Počkejte jo, jo, já vím ten umřel.“ Ježišmarja to bylo strašné, maminka se mi tam sesypala.
- Honza 3:
  - Maminka Aleny Popperové se pak už nikdy nevdala a ztrátu manžela nesla velice těžce.
- Matouš 3:
  - Sama Alena se po válce vrátila k normálnímu životu, vdala se a založila rodinu.
- Alex 4:
  - Rasový boj nacistů a prosazování nesmyslných ideálů se zdá být až neuvěřitelným a je rovněž neuvěřitelné, že k těmto událostem došlo v již civilizovaném 20. století. Je nesmírně důležité si tyto události neustále připomínat a nedovolit tak zapomenutí těchto hrůzných kapitol nejen českých, ale i světových dějin.